

Fővárosi Törvényszék  
Budapest  
Markó utca 27.  
1055

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/1628-0/2016
Érkezett:	2016 SZEPT 26.
- Alkotmánybíróság részére -	1
Melléklet:	3+18 db
Kezelőiroda:	K/627

FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK 13.	
FŐLAJSTROMSZÁM	KEZDŐIRATON:
Postán / Gyűjtőládába / Személyesen / E-mailen / Faxon	
Érkezett:	2016 -08- 02
PÉLDÁNY:	3 IV:
MELLÉKLET:	3x3 KÖZTÜK: mh
FŐLAJSTROMSZÁM:	2020/16
UTÓIRATON:	

9

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott  
e-mail: [REDACTED]

indítványozó F/1. szám alatt csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőjeként eljárva a Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.21.169/2015/4/II. számon meghozott – a Fővárosi Törvényszék 62.P.20.205/2015/4. számú ítéletét hatályában fenntartó – ítélete ellen az alábbi

### *alkotmányjogi panaszt*

terjesztem elő.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.21.169/2015/4/II. számon meghozott ítélete (és a fellebbezési eljárásban a Fővárosi Törvényszék 62.P.20.205/2015/4. számú hatályában fenntartott ítélete) Alaptörvényellenességét és semmisítse meg azokat, mivel sértik az Alaptörvény II. cikkét, a VI. cikk (1) bekezdését, valamint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését.

Alaptörvény

II. cikk „Az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz, a magzat életét a fogantatástól kezdve védelem illeti meg.”

VI. cikk (1) „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán-és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák.”

XXVIII. cikk (1) „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

### I./ Eljárásjogi nyilatkozatok

I./ A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság 2.Pf.21.169/2015/4/II. számú ítéletét, amely a Fővárosi Törvényszék 62.P.20.205/2015/4. számú ítéletét helybenhagyta, azaz hatályában fenntartotta a panaszos jogi képviselőjeként postai úton 2016. május 31. napján vettem kézhez, így az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 30. § (1) bekezdésében meghatározott hatvan napon belül – hivatkozással az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013. (II. 27.) AB Tü. határozat 28. § (1) bekezdésére – kerül megküldésre jelen alkotmányjogi panasz, mégpedig az Abtv. 53. § (2) bekezdése alapján az ügyben első fokon eljáró Fővárosi Törvényszék útján.

felt

Abtv. 30. § (1) „Az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül, a 26. § (2) bekezdésében meghatározott esetben az alaptörvény-ellenes jogszabály hatálybalépésétől számított száznolcvan napon belül lehet írásban benyújtani.”

Abtv. 53. § (2) „Az (1) bekezdéstől eltérően az alkotmányjogi panasz iránti indítványt – a 26. § (2) bekezdése szerinti eset kivételével – az ügyben első fokon eljáró bíróságnál kell az Alkotmánybírósághoz címezve benyújtani.”

1001/2013. (II. 27.) AB Tü. határozat 28. § (1) „A beadványt a benyújtásra nyitva álló törvényi határidőben, az egyéb határidőhöz kötött eljárási cselekményt a megtételre megjelölt határidőben kell érkeztetésre az Abtv. alapján jogosult szervhez személyesen benyújtani, vagy ajánlott küldeményként postára adni. A határidő elmulasztásának következményeit nem lehet alkalmazni, ha a beadványt legkésőbb a határidő utolsó napján hivatali időben benyújtották vagy ajánlott küldeményként postára adták. A beadvány távközlési eszköz útján történő benyújtásának nincs helye.”

II./ A Tisztelt Alkotmánybíróság hatáskörét az Alaptörvény 24. § (2) bekezdésének d) pontjára, valamint az Abtv. 27. §-ára alapítom.

Alaptörvény 24. cikk (2) „Az Alkotmánybíróság (...)

d) alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját”.

Abtv. 27. § „Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdekében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés

a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és

b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.”

III./ Tájékoztatom a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozatalához nem járul hozzá.

IV./ Jelen ügyben az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogait az ügy érdekében hozott döntések sértik. Kijelentem, hogy az indítványozó a jogorvoslati jogát a panasz tárgyát képező határozatokkal szemben kimerítette.

Előadom, hogy az indítványozó a panaszolt eljárásban mint peres fél (felperes) vett részt, így közvetlen érintettsége az ügyben megállapítható.

## II./ Tényállás

Az indítványozó [REDACTED] mint felperes a 2015. január 5. napján kelt és a 2015. január 12. napján postára adott beadványában keresetet terjesztett elő [REDACTED] alperes ellen a Fővárosi Törvényszék előtt, melyben többek között kérte, hogy az eljáró bíróság a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a) pontjára tekintettel állapítsa meg, hogy az alperes a 2014. december 12. napján leközlött nyilvános facebook bejegyzésében megsértette a felperes Ptk. 2:42. § (2) bekezdése által védelt emberi méltósághoz és a Ptk. 2:45. § (2) bekezdése által védelt jóhírnévhez

fűződő jogát.

Az indítványozó felperes keresetében előadta, hogy az alperes a fentebb nevezett nyilvános bejegyzésében az alábbiakat osztotta meg, mely tényállítások sértik a személyhez fűződő jogait: *„mindannyiunk életét megkeserítő pszichopatakra, akik rendszeresen parkolnak rokkant helyen, vagy zavaros körülmények között jutnak köztévis szerződésekhöz.”*

Az indítványozó a keresetében kiemelte, hogy azon alperesi tényállítás, miszerint [REDACTED] mindannyiunk életét megkeserítő pszichopata, teljes mértékben valótlan és sérti a jó hírnévhez és az emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogait, ugyanis a pszichopata szó jelentése nem más, mint beteg lelkiállapotú ember, amely személyiségzavart a nemzetközi betegség-osztályozási rendszer a társadalomba való beilleszkedés súlyos zavaraként definiálja. Az indítványozó keresetében hivatkozott továbbá arra, hogy azon alperesi kijelentés, miszerint [REDACTED] zavaros körülmények között jutna köztévis szerződéshez szintén valótlan és sérti a jó hírnévhez fűződő személyiségi jogát.

Előadom továbbá, hogy az indítványozó, mint felperes a 2015. január 5. napján kelt és a 2015. január 12. napján postára adott beadványában keresetet terjesztett elő [REDACTED] alperes ellen a Fővárosi Törvényszék előtt, melyben többek között kérte, hogy az eljáró bíróság a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a) pontjára tekintettel állapítsa meg, hogy az alperes a 2014. december 18. napján leközölt nyilvános facebook bejegyzésében megsértette a felperes Ptk. 2:42. § (2) bekezdése által védelmezett emberi méltósághoz és a Ptk. 2:45. § (2) bekezdése által védelmezett jóhírnévhez fűződő személyiségi jogait.

Az indítványozó felperes keresetében előadta, hogy az alperes a fentebb nevezett nyilvános bejegyzésében az alábbiakat osztotta meg, mely tényállítások sértik a személyhez fűződő jogait:

- *„ez a pszichopata”*
- *„médiapszichopata jogi terrorján”.*

Az indítványozó a keresetében kiemelte, hogy azon alperesi tényállítás miszerint [REDACTED] pszichopata, médiapszichopata, aki jogi terrort alkalmaz a fentebb már részletezettek szerint sérti az emberi méltósághoz és jó hírnévhez fűződő személyiségi jogát.

A Fővárosi Törvényszék a 2014. december 12-i facebook bejegyzéssel kapcsolatos felperesi keresetet 62.P.20.214/2015. számon lajstromozta és a Pp. 149. § (2) bekezdése alapján egyesítette a 2014. december 18-i facebook bejegyzéssel kapcsolatban indult 62.P.20.2015/2015. számú üggyhöz a 2015. január 23. napján kelt 62.P.20.214/2015/2. szám alatt meghozott végzésével.

Az első fokon eljáró Fővárosi Törvényszék a 2015. április 23. napján kelt 62.P.205/2015/4. szám alatt meghozott ítéletében a felperes kereseteit elutasította, ugyanis álláspontja szerint:

- *„a felperes által kifogásolt részek nem tekinthetők tényállításoknak, hanem azok értékítéleteket, véleményeket fogalmazznak meg”* és
- *„a felperesnek, mint közszereplőnek az átlagosnál fokozottabban kell túrnia a személyét ért kritikákat, véleményeket, értékítéleteket”,*
- ezáltal összességében megállapította, hogy *„a felperes által kifogásolt szövegrészek a felperes mint közszereplő vonatkozásában még nem lépték át azt a határt, amely a személyiségi jog megsértés megállapítását indokolná.”*

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az indítványozó, mint felperes élt fellebbezéssel 2015. június 12. napján, amely fellebbezésben előadta, hogy álláspontja szerint a támadott ítélet jogilag teljességgel megalapozatlan, ugyanis figyelmen kívül hagyja Magyarország Alaptörvényének és Polgári Törvénykönyvének az emberi méltóságra vonatkozó rendelkezéseit, mely szerint az emberi

méltóság az étellel egyenértékűen oltalmazott csorbíthatatlan alapjog. Az indítványozó felperes álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság a tekintetben, hogy a kifogásolt részek nem tényállításnak, hanem véleménynyilvánításnak minősülnek, valamint a tekintetben, hogy amennyiben véleménynyilvánításnak tekintjük a kifogásolt közléseket, akkor azok vonatkozásában a felperesnek, mint közszereplőnek tágabb, szélesebb a tūrésí kötelezettsége.

A Fővárosi Ítéletábla, mint másodfokú bíróság a 2016. május 3. napján kelt – és az indítványozó jogi képviselője által 2016. május 31. napján postai kézbesítés útján kézhez vett – 2.Pf.21.169/2015/4/II. szám alatt meghozott ítéletében az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyta, ugyanis a Fővárosi Ítéletábla az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és a határozatának indoklásában foglaltakkal egyetértett. A másodfokú bíróság a panaszolt döntésében kiemelte ugyanis, hogy „*A másodfokú bíróság osztotta az első fokú bíróság azon álláspontját, miszerint a jogvitában két közszereplőnek a nyilvánosság előtt zajló vitája során tanúsított magatartásokat, közléseket kellett mérlegelni. Kétségtelen, hogy a felperes által is hivatkozott alkotmánybírósági határozatok a közszereplő fokozott tūrésí kötelezettségét a közhatalommal bíró személyek körére szűkítik, a Fővárosi Ítéletábla gyakorlata azonban következetes abban, hogy a közhatalom gyakorlásától függetlenül az a személy, aki a nyilvánosság előtti szereplés igényével lép fel és ennek során tevékenységével, mondanivalójukkal jelentős hatást gyakorol a társadalomra, a közvélemény formálására, a tevékenységét érintő kritikát sokkal szélesebb körben kell, hogy elviselje más személyhez képest. Helytállóan értékelte az első fokon eljáró bíróság a kereset tárgyává tett közléseket véleménynyilvánításként.*”

Az indítványozó, mint felperes az elsőfokú ítélet ellen benyújtott fellebbezésével a jogorvoslati lehetőségét kimerítette. E körben hivatkozni kívánok az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013. (II. 27.) AB Tū. határozat 32. § (1) bekezdésére, mely kimondja, hogy:

„*Az Abtv. 26. § (1) bekezdés b) pontjában, a 27. § b) pontjában és 56. § (2) bekezdésében foglalt jogorvoslati lehetőség kimerítésének kötelezettsége nem vonatkozik a felülvizsgálatra, mint rendkívül jogorvoslatra. Az Abtv. 26. § (1) bekezdése és 27. §-a szerinti alkotmányjogi panasz akkor is benyújtható, ha a törvény felülvizsgálati kérelem vagy indítvány benyújtását is lehetővé teszi.*”

Előadom, hogy az indítványozó a panaszolt eljárásban mint peres fél (felperes) vett részt, így közvetlen érintettsége az ügyben megállapítható.

### III./ Alaptörvény-ellenesség

**I./ A jelen ügyben született bírói döntések Alaptörvény-ellenessége elsődlegesen abban áll, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikkében deklarált tisztességes eljáráshoz való alapjogát sérti az indítványozónak.**

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése kimondja, hogy „*Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű időn belül bírálja el.*”

Álláspontom szerint ebben a körben az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése, valamint a 28. cikke összekapcsolható, és összekapcsolandó.

Az Alaptörvény 28. cikke kimondja, hogy „*A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok*

szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.”

Az Alaptörvénynek az idézett rendelkezése a bíróságok számára alkotmányos kötelezettségként írja elő, hogy ítélező tevékenységük során a jogszabályokat az Alaptörvénnyel összhangban értelmezzék. Ezen kötelezettségükből következik, hogy a bíróságnak a jogszabály adta értelmezési keretein belül azonosítani kell az elé kerülő ügy alapjogi vonatkozásait, és a bírói döntésben alkalmazott jogszabályokat az érintett alapjog alkotmányos tartalmára tekintettel kell értelmezni.

Előadom, hogy az elsőfokú és a másodfokú bíróság is észlelte, hogy a panaszolt eljárásban (ha és amennyiben – feltéve de el nem fogadva, hogy az indítványozó felperes által kifogásolt alperesi közléseket a Tisztelt Alkotmánybíróság gyakorlatával megfelelően minősítették az eljáró bíróságok véleménynyilvánításnak és nem tényállításnak) felmerül az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdése által deklarált szabad véleménynyilvánításhoz való alapjog, valamint az Alaptörvény II. cikke által deklarált emberi méltósághoz fűződő alapjogok egymással való versengése.

Az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése kimondja, hogy *„Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmát tiszteletben tartásával korlátozható.”*

Az idézett Alaptörvényi követelményből – az Alaptörvény 28. cikkére is tekintettel – a bíróságoknak az a kötelezettsége adódik, hogy ha olyan jogszabályt értelmeznek, amely valamely alapjog gyakorlását korlátozza, akkor a jogszabály elengedhetetlen értelmezése keretein belül az érintett alapjog korlátozását kizárólag a szükséges és arányos mértékű beavatkozásra szintjére szorítsák.

A panaszolt bírósági ítéletek elsődlegesen azért sértik az indítványozó Alaptörvényben rögzített tisztességes eljáráshoz fűződő alapjogát, mert **az indítványozó emberi méltósághoz fűződő alapjogát nem a szükséges és arányos mértékben korlátozták, a panaszolt döntéseik meghozatala során, a jogszabályokat nem azok céljával és Alaptörvénnyel összhangban értelmezték, e körben teljes mértékben figyelmen kívül hagyták az Alkotmánybíróság gyakorlatát a véleménynyilvánítási szabadság és emberi méltóság, mint konkuráló alapjogok vonatkozásában, valamint teljes mértékben figyelmen kívül hagyták az e körben felmerülő alkotmányossági szempontokat, ezáltal eljárásuk nem felel meg a tisztességes eljárás követelményének.**

1./ A Fővárosi Ítéletábrla, mint másodfokú bíróság a 2.Pf.21.169/2015/4/II. számú ítéletével helybenhagyta a Fővárosi Törvényszék 62.P.20.205/2015/4. számú ítéletét, és a panaszolt ítéletben rögzítette, hogy az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és a határozatának indoklásában foglaltakkal egyetértett.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kimondja, hogy „mivel a felperes az ország egyik legismertebb, legjelentősebb médiaszemélyisége, ezért közszereplőnek minősül és ebből eredően fokozottan kell túrnie a személyiségevel kapcsolatban megfogalmazott kritikát, véleményeket, értékítéleteket. (...) A bíróság utal arra, hogy a felperesnek, mint közszereplőnek az átlagosnál fokozottabban kell túrnie a személyét ért kritikákat, véleményeket, értékítéleteket. (...) A bíróság álláspontja szerint a felperes által kifogásolt szövegrészek a felperes mint közszereplő vonatkozásában még nem lépték át azt a határt, amely a személyiségi jog megsértésének megállapítását indokolná. (...) A felperesnek, mint közszereplőnek az átlagosnál tehát jobban kell túrnie a kritikai megjegyzéseket.

(...) a bíróság álláspontja szerint nem lépte át azt a határt, amely a fokozott tűrés kötelezettséggel rendelkező felperesnek ne kellene még elviselnie."

A Fővárosi Ítéletábla a panaszolt ítéletében rögzítette, hogy „A másodfokú bíróság osztotta az első fokú bíróság azon álláspontját, miszerint a jogvitában két közszereplőnek a nyilvánosság előtt zajló vitája során tanúsított magatartásokat, közléseket kellett mérlegelni. Kétségtelen, hogy a felperes által is hivatkozott alkotmánybírósági határozatok a közszereplők fokozott tűrés kötelezettségét a közhatalommal bíró személyek körére szűkítik, a Fővárosi Ítéletábla gyakorlata azonban következetes abban, hogy a közhatalom gyakorlásától függetlenül az a személy, aki a nyilvánosság előtti szereplésével lép fel és ennek során tevékenységével, mondanivalójával jelentős hatást gyakorol a társadalomra, a közvélemény formálására, a tevékenységét érintő kritikát sokkal szélesebb körben kell, hogy elviselje más személyekhez képest."

Az idézett bírósági ítéleti indoklások alapján megállapítható, hogy az eljáró bíróság annak ellenére minősítették az indítványozót olyan közszereplőnek, aki fokozottabb tűrés kötelezettséggel rendelkezik, ekként annak ellenére korlátozták az indítványozó emberi méltósághoz való alapjogát, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság több (így a 36/1994. (VI. 24.), a 7/2014. (III. 7.) valamint az 1/2015. (I. 16.) számú) határozatában is rögzítette, hogy csupán a közhatalmat gyakoroló személyek, valamint a közszereplő politikusokkal kapcsolatban tágabb az alkotmányosan védett véleménynyilvánítás köre, mint más személyeknél. Tekintettel azon tényre, hogy az indítványozó nem minősül sem közhatalmat gyakorló személynek, sem közszereplő politikusnak, az indítványozó emberi méltóságát a véleménynyilvánításhoz való alapjoggal nem korlátozhatták volna.

A Tisztelt Alkotmánybíróság az 1/2015. (I. 16.) számú határozatában egyértelműen kimondta ugyanis, hogy „az alkotmányosan védett véleménynyilvánítás köre a közhatalmat gyakorló személyekkel, valamint a közszereplő politikusokkal kapcsolatban tágabb, mint más személyekkel szemben."

A 36/1994. (VI. 24.) Alkotmánybírósági határozat a közszereplői minőség tekintetében megjelenő fokozottabb tűrés kötelezettséget az 1/2015. (I. 16.) Alkotmánybírósági határozatban foglaltakkal megegyező módon értelmezte már korábban is, amikor kimondta, hogy:

„A szabad véleménynyilvánításhoz való jog által védett alkotmányosan nem büntethető véleménynyilvánítás köre azonban a közhatalmat gyakorló személyekkel, valamint a közszereplő politikusokkal kapcsolatos véleménynyilvánítást tekintve tágabb, mint más személyeknél. (...) Alkotmányos követelmény, hogy a szabad véleménynyilvánításhoz való jog alkotmányosan védett, így nem büntethető véleménynyilvánítás köre a közhatalmat gyakorló személyekkel és intézményekkel, valamint a közszereplő politikusokkal kapcsolatos véleménynyilvánítást tekintve tágabb legyen, mint más személyeknél. (...) A közhatalom gyakorlásában résztvevő személyek védelmében a véleménynyilvánítás szabadságának szűkebb körű korlátozása felel meg a demokratikus jogállamiságból adódó alkotmányos követelménynek."

Kiemelem továbbá, hogy a 7/2014. (III. 7.) számú határozatban is rögzítette a Tisztelt Alkotmánybíróság, hogy: „A közhatalmat gyakorló személyek és a közszereplő politikusok egyrészt a saját döntésük alapján váltak a közügyek másoknál aktív alkotói, vállalva ezzel az érintett közösség nyilvánossága előtti értékeléseket és bírálatokat is, ezért a közügyek vitatása körében őket érintő vagy minősítő, személyüket támadó véleménynyilvánításokat nagyobb türelemmel kell tűrniük. (...) Az Alkotmánybíróság álláspontja az, hogy a közügyekkel összefüggésben megfogalmazott, közhatalmat gyakorló személyekre vagy közszereplő politikusokra vonatkozó értékítéletet kifejező véleménynyilvánítás főszabály szerint polgári jogi felelősségre vonásnak sem

lehet alapja.”

Az idézett határozatok alapján megállapítható, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság számos határozatában értelmezte az emberi méltósághoz és a szabad véleménynyilvánításhoz fűződő alapjogok egymáshoz fűződő viszonyát, hogy mely esetben korlátozhatja a szabad véleménynyilvánításhoz való alapjog az Alaptörvény által deklarált emberi méltósághoz fűződő alapjogot, e körben az alkotmányossági szempontokat lefektette.

A panaszolt ítéletek alapján megállapítható, hogy **bár az indítványozó felperes mind az elsőfokú, mind a másodfokú eljárásban hivatkozott a fenti, a Tisztelt Alkotmánybíróság által lefektetett, az Alaptörvény rendelkezéseivel összhangban lévő alkotmányossági szempontokra** (nevezetesen, hogy mely esetben korlátozhatja a véleménynyilvánításhoz való alapjog az emberi méltósághoz és az abból fakadó jó hírnévhez való alapjogot) **a bíróságok azokat teljes mértékben figyelmen kívül hagyták, és az alapjogok konkurálását az Alaptörvénnyel ellentétesen, saját – Alaptörvény-ellenes – gyakorlatukat figyelembe véve, és arra hivatkozva bírálták el.** Az idézett Alkotmánybírósági határozatok alapján megállapítható ugyanis, hogy **Alaptörvénnyel és a Tisztelt Alkotmánybíróság által az Alaptörvénynek az eseti döntések során való értelmezésekor meghatározott alkotmányos szempontokkal ellentétesen minősítették az indítványozót olyan közszereplőnek, akinek a véleménynyilvánítás szabadságához való alapjog az emberi méltóságát korlátozhatja, ugyanis e körben fokozottabb türési kötelezettséggel rendelkezik.** Egyértelműen megállapítható ugyanis, hogy az indítványozó nem minősül sem közhatalmat gyakorló személynek, sem közszereplő politikusnak, sőt megállapítható továbbá az is, hogy az indítványozó, mint felperes által a keresetben megjelölt és sérelmezett alperesi kijelentések nem a közügyekkel összefüggésben kerültek megfogalmazásra.

E körben kiemelem továbbá, hogy a másodfokon eljáró **Fővárosi Ítéltábla a panaszolt ítéletében egyértelműen kimondta, hogy bár az Alkotmánybírósági határozatok a közszereplők fokozott türési kötelezettség a közhatalmat gyakorló személyek körére szűkítette, az Ítéltábla gyakorlata ezzel ellentétesen következetes abban, hogy a közhatalom gyakorlásától függetlenül a felperes fokozottabb türési kötelezettséggel rendelkezik.**

Az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdése kimondja, hogy **„Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek”,** míg az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 39. § (1) bekezdés kimondja, hogy **„Ha e törvény eltérően nem rendelkezik, az Alkotmánybíróság döntése mindenkire nézve kötelező.”**

A fentiek alapján megállapítható, hogy az eljáró bíróság annak ellenére hagyták figyelmen kívül a fentebb megjelölt Alkotmánybírósági határozatokban foglalt alkotmányossági szempontokat, hogy az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdése egyértelműen kimondja, hogy az Alaptörvény és a jogszabályok a bíróságokra is kötelezőek, valamint az Abtv. 39. § (1) bekezdése egyértelműen kimondja, hogy az Alkotmánybírósági döntések a bíróságokra kötelezőek.

A fentiek alapján megállapítható, hogy **a panaszolt bírósági döntések elsődlegesen azért sértik az indítványozó Alaptörvényben rögzített tisztességes eljáráshoz fűződő alapjogát, mert döntések meghozatala során figyelmen kívül hagyták az Alkotmánybíróság által megfogalmazott alkotmányossági szempontokat – ezáltal az Abtv. 39. § (1) bekezdésében foglalt kötelező rendelkezést is figyelmen kívül hagyták - és azzal ellentétesen a saját – Alaptörvény-ellenes – gyakorlatukat alkalmazták.**

E körben kiemelem, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság a **3/2015. (II. 2.) határozatában**

megállapította a panaszolt bírósági döntés alaptörvény-ellenességét, nevezetesen, hogy a panaszolt döntés sérti az Alaptörvény által deklarált tisztességes eljáráshoz való alapjogot azáltal, hogy a panaszolt bíróság által kialakított jogértelmezés nem áll összhangban az alapjog alkotmányos tartalmával, ugyanis figyelmen kívül hagyta a releváns alkotmányjogi szempontokat, az Alkotmánybíróság gyakorlatát. A nevezett határozatban a Tisztelt Alkotmánybíróság az alábbiakat rögzítette:

„A bírói döntések alkotmányossági felülvizsgálatát lehetővé tevő alkotmányjogi panasz (Abtv. 27. §) az Alaptörvény 28. cikkének érvényesülését szolgáló jogintézmény. Ilyen panasz alapján az Alkotmánybíróság a bírói döntésben foglalt jogértelmezés Alaptörvénnyel való összhangját vizsgálja, azt, hogy a jogszabály alkalmazása során a bíróság az Alaptörvényben biztosított jogok alkotmányos tartalmát érvényre juttatta-e. **Ha a bíróság az előtte fekvő, alapjogilag releváns ügy alapjogi érintettségére tekintet nélkül járt el, és az általa kialakított jogértelmezés nem áll összhangban e jog alkotmányos tartalmával, akkor a meghozott bírói döntés alaptörvény-ellenes.** (...) Az Alaptörvény 28. cikke alapján a bíróságnak alkotmányos kötelezettsége, hogy jelen ügyet a sajtószabadság korlátozására irányadó alkotmányos szempontok és az azokat kibontó **alkotmánybírósági határozatok figyelembe vételével bírálja el.**(...) Nem arról van szó, hogy a bíróságnak közvetlenül ezekre az alaptörvényi rendelkezésekre kellene alapítani a döntését, hanem arról, hogy az általa alkalmazandó jogszabály ... a konkrét tényállásra való alkalmazása során **figyelemmel kell lennie a releváns alkotmányossági szempontokra.** (...) Az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése szerint alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében a feltétlenül szükséges mértékben az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható. ... E követelményből – az Alaptörvény 28. cikkére is tekintettel – a bíróságoknak az a kötelezettsége adódik, hogy ha olyan jogszabályt értelmeznek, amely valamely alapjog gyakorlását korlátozza, akkor a jogszabály engedte értelmezési mozgástér keretein belül az érintett alapjog korlátozását kizárólag a szükséges és arányos mértékű beavatkozás szintjére szorítsák. ... **A korlátozás arányosságának mérlegelésekor ez esetben érvényre kell juttatni az Alkotmánybíróság gyakorlatában e szabadságjogok korlátozásaira irányadó speciális alkotmányossági szempontokat.**”

Dr. Varga Zs. András alkotmánybíró a nevezett alkotmánybírósági határozathoz fűzött párhuzamos indoklásában a fentieket az alábbiakkal egészítette ki:

„**ítélet és Alaptörvény vizsgálat során a lényegi kérdés az volt, hogy a bíróságok milyen mértékben kötelesek figyelembe venni az Alaptörvény rendelkezéseit, illetve az Alkotmánybíróság döntéseit, szükségesnek tartom felhívni a figyelmet az alábbiakra.** (...) Az Alaptörvény 28. cikke pedig az Alaptörvény tekintetében világosan fogalmaz: a rendes bíróságnak nem közvetlenül kell alkalmazniuk az Alaptörvényt a jogszabályok helyett, hanem a jogszabályokat kell az Alaptörvénnyel összhangban értelmezniük. Az Alaptörvény is centralizált alkotmánybíráskodásról rendelkezik tehát: az Alaptörvény és a jogszabályok közötti kollíziót csak az Alkotmánybíróság oldhat fel. Ettől persze még a rendes bíróságok nem hagyhatják figyelmen kívül az Alaptörvényt. **A rendes bíróságok az Alaptörvény 28. cikke szerint a már leírtaknak megfelelően kötelesek a jogszabályokat az Alaptörvénnyel összhangban értelmezni. Ha az Alkotmánybíróságnak még nincs autentikus alaptörvényértelmezése, akkor megkísérelhetik ezt maguk pótolni (azzal persze, hogy a már leírtaknak megfelelően ez nem vezethet a jogszabályok félreértelmezéséhez). Ha viszont rendelkezésre áll az Alkotmánybíróság autentikus alaptörvény-értelmezése, akkor azt a rendes bíróságoknak az Alaptörvény 24. cikk (1) bekezdése, illetve az Abtv. 39. §-a alapján követniük kell. Ha ezt nem teszik, vagyis az Alkotmánybíróság autentikus alaptörvényértelmezését figyelmen kívül hagyják, akkor az önmagában okot adhat az ilyen rendes bírósági döntés alkotmánybírósági megsemmisítésére.** (...) nincs összhangban az Alaptörvénnyel, ha a bíróság nem vesz tudomást az alapjogokról. Az alapjogok ugyanis az Alaptörvény része, így az alapjogi szabályok pont annyira kötelezőek, mint bármely más



*jogszabály. Érvényesülésüket az Alkotmánybíróság felügyeli, és ennek részeként kötelessége olyan eseti értelmezéseket adni, amelyek egyfelől lehetővé teszik a későbbi esetek által megkívánt továbbértelmezést, másfelől amelyek nem törik szét a jogági dogmatikai rendszereket, azaz amelyek a rendes bíróságok napi gyakorlatában alkalmazhatóak lesznek.*

Előadom továbbá, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság a fenti megállapításait hangsúlyozta a 11/2016. (VI. 15.) határozatában is, amikor kimondta, hogy „az Alkotmánybíróság feladata a rendes bíróságok végleges döntéseinek felülvizsgálata, az Alkotmánybíróság döntése pedig az Abtv. 39. § (1) bekezdése szerint mindenkire, így a rendes bíróságokra is kötelező.”

Az idézett határozatok, valamint az ahhoz Dr. Varga Zs. András alkotmánybíró által fűzött párhuzamos indoklása alapján megállapítható, hogy

- az eljáró bíróságoknak az Alaptörvény 28. cikke alapján a jogszabályokat az Alaptörvénnyel összhangban kell értelmezniük;
- az Alaptörvény érvényesülését az Alkotmánybíróság felügyeli, melynek keretében köteles az Alaptörvény eseti értelmezését adni;
- mindezek okán amennyiben az Alkotmánybíróság értelmezte az Alaptörvény egyes rendelkezéseit (mint például jelen esetben az emberi méltóság és véleménynyilvánítás szabadságának, mint alkotmányos alapjogoknak az egymáshoz való viszonyát) akkor azt a bíróságnak az Alaptörvény és az Alkotmánybíróságról szóló törvény rendelkezései alapján (39. § (1) bek.) figyelembe kell vennie, azt nem hagyhatja figyelmen kívül, ugyanis a bíróságnak a releváns alkotmányossági szempontokat (melyeket a fentiek szerint az Alkotmánybíróság az eseti döntéseiben bont ki az Alaptörvény értelmezése során) követniük kell.
- Az Alaptörvény rendelkezései szerint ugyanis alapjog csak a szükségesség és arányosság mércéjének betartása mellett korlátozható, ahol is az arányosság mérlegelésekor érvényre kell juttatnia az Alkotmánybíróság e körben kialakított gyakorlatát, a szabadságjogok korlátozásaira irányuló speciális alkotmányossági szempontokat.
- Ha és amennyiben ugyanis a bíróság az Alkotmánybíróság autentikus alaptörvény-értelmezését (azaz a fentebb már hivatkozott 36/1994. (VI. 24.), a 7/2014. (III. 7.) valamint az 1/2015. (I. 16.) számú határozatokban foglalt alkotmányossági szempontokat) figyelmen kívül hagyják, akkor ez önmagában okot adhat a bírósági döntések alkotmánybírói megsemmisítésére.

Az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése kimondja, hogy „*Magyarország független, demokratikus jogállam.*”

Az idézett alaptörvényi rendelkezésből, nevezetesen a jogállamiság elvéből fakad a jogbiztonság követelménye és a tisztességes eljáráshoz való jog, amely jogok a jogalkalmazók, így a bíróságok kötelességévé teszik, hogy a jogszabályokat a rendeltetésüknek, a józan észnek és a közjónak megfelelően, az Alaptörvény rendelkezéseivel összhangban, egységesen, kiszámítható módon értelmezzék és alkalmazzák.

Az igazság eszméjéből fakadó követelmény ugyanis, hogy a kényszert alkalmazó közhatalmi szerveknek a hasonló eseteket hasonló módon kell eldönteniük, feltéve, hogy az alkalmazandó jog változatlan, ugyanis ez nem más, mint az önkényes jogalkalmazást hivatott kizárni, így védve a jogrendszer koherenciájának, integritásának és a tisztességes eljárásnak eszményét. Alighanem ehhez hasonló megfontolás vezette a Tisztelt Alkotmánybíróságot akkor, amikor a 22/2012. (V. 11.) AB határozatában kimondta, hogy „*az Alkotmánybíróságnak azokra az alapértékekre, emberi jogokra és szabadságokra, továbbá alkotmányos intézményekre vonatkozó megállapításai, amelyek az Alaptörvényben nem változtak meg alapvetően, érvényesek maradnak.*” Ezen okfejtésből következik, hogy kizárólag az alkotmány szövegének változása, vagyis jelen esetben az

Alaptörvény és módosításainak hatálybalépése vezethet az Alkotmánybíróság korábbi határozatának alkalmazási tilalmához.

Mindezek okán megállapítható, hogy tekintettel azon tényre, hogy a fentebb megjelölt, a tisztelt Alkotmánybíróság által a fentebb megnevezett határozataiban kibontott alkotmányossági szempontok vonatkozásában

- az Alaptörvény szövege nem változott;
- a Tisztelt Alkotmánybíróság által kifejtett alkotmányossági szempontok a mai napig érvényesek, azok az Alaptörvény szövegével összhangban vannak

sem az elsőfokú bíróság, sem a panaszolt másodfokú bíróság nem hagyhatta volna figyelmen kívül a Tisztelt Alkotmánybíróság által az emberi méltóság és a véleménynyilvánítás alapvető jogok összeütközése körében kifejtett és minden számára kötelezően figyelembe veendő alkotmányossági szempontokat, így a fentebb megjelölt határozatokban foglaltakat.

Egyértelműen megállapítható ugyanis, hogy ha és amennyiben a bíróságok a Tisztelt Alkotmánybíróság által az eseti ügyekben adott Alaptörvényi rendelkezések értelmezéseit figyelmen kívül hagyhatnák, az a tisztességes eljárás követelményével lenne ellentétes, ugyanis ezáltal a jogbiztonság elveszne.

A fentiek alapján **egyértelműen megállapítható, hogy a panaszolt bírósági ítéletek sértik az indítványozó Alaptörvényben rögzített tisztességes eljáráshoz fűződő jogát azáltal, hogy döntéseik meghozatala során az Alkotmánybíróság autentikus alaptörvény-értelmezését figyelmen kívül hagyták, azt nem követték, hanem azzal ellentétesen saját Alaptörvény-ellenes gyakorlatukra alapították ítéletüket.**

2./ E körben előadom továbbá, hogy a panaszolt bíróságok döntéseikben nem csupán a Tisztelt Alkotmánybíróság által az emberi méltóság és véleménynyilvánítás szabadságához fűződő alapjogok tekintetében kibontott alkotmányos szempontokat hagyták teljes mértékben figyelmen kívül, hanem a véleménynyilvánítás és tényállítás elhatárolása körében kifejtett alkotmányos szempontokat sem követték.

*Az elsőfokú bíróság az ítéletének indoklásában körében rögzítette, hogy „a „pszichopata” kifejezéssel (amelynek jelentése beteg lelkületű ember). Ez a kifejezés nem vitásan meghökkentő, nyers, figyelemfelkeltő. A vitatott kifejezés az alperes véleményét, értékítéletét fogalmazza meg a felperesnek az alperes irányába tamásított magatartásával kapcsolatban, ezért személyiségi jog megsértésének megállapítására alapot nem ad. (...) Nem alapoznak meg személyiségi jogsértést a felperes által sérelmezett, 2014. december 18-i facebook bejegyzésben szereplő részek sem. A felperes az utóbbi időben számos büntető- és polgári pert indított alperessel szemben, melyet az alperes (mint érintett vádlott, illetve alperes) érezhet jogi terrornak, és kifejezheti az erre vonatkozó véleményét. A „pszichopata” és „médiapszichopata” jelzők – a fentebb már említettek alapján – ebben a bejegyzésben is az alperes értékítéletét, felperessel szembeni véleményét fogalmazzák meg.”*

A másodfokú bíróság a panaszolt döntésében szintén kiemeli, hogy **„helytállóan értékelte az első fokon eljáró bíróság a kereset tárgyává tett közléseket véleménynyilvánításként.”**

Előadom, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság a 13/2014. (IV. 18.) számú határozatában kimondta, hogy **„különbséget kell tenni a tényállítások és értékítéletek között. A különbségtétel lényege, hogy míg a tények valósága bizonyítást nyerhet, addig az értékítéletet bizonyíthatóságáról vagy azok igazságtartalmáról nem is lehet beszélni. (...) Az értékítéletekkel szemben a tényállítások**

***mindig olyan konkrétumot tartalmaznak, amely valósága bizonyítás útján igazolható, ellenőrizhető.***

Az idézetek alapján megállapítható, hogy a bizonyíthatósági teszt szerint, amennyiben egy közlés valóságtartalma igazolható, avagy cáfolható, úgy azt tényállításnak, míg amennyiben egy közlése valóságtartalma nem verifikálható, avagy falszifikálható, úgy az véleménynyilvánításnak minősül. A fentiek alapján megállapítható, hogy annak ellenére, hogy az indítványozó, mint felperes mind az elsőfokú, mind a másodfokú eljárásban hivatkozott a fentebb idézett Alkotmánybírósági határozatokban foglalt alkotmányos szempontokra, az eljáró bíróságok az abban foglaltakat nem vették figyelembe.

Egyértelműen megállapítható ugyanis, hogy ha és amennyiben az első-, illetve másodfokú bíróság a Tisztelt Alkotmánybíróság által meghatározott bizonyíthatósági tesztet alkalmazták volna a kifogásolt közlések vizsgálata során, úgy nem állapították volna meg azt, hogy azok véleménynyilvánításnak minősülnek, tekintettel arra, hogy azon alperesi kijelentés, miszerint a felperes pszichopata, avagy hogy zavaros körülmények között jut köztévés szerződésekhez, valóságtartalma avagy valótlansága egyértelműen igazolható, avagy cáfolható, ekként tényállításnak minősül.

E körben kiemelem, hogy annak valóságtartalma, hogy valaki pszichopata-e vagy sem orvosilag egyértelműen diagnosztizálható, ugyanis a pszichopátia az elmebetegség egyik formája, azt orvosi eszközökkel gyógyítják, valamint azt ilyen személyt büntetőjogilag sem lehet felelősségre vonni, ekként az egyértelműen igazolható, avagy cáfolható, melynek okán azt véleménynyilvánításként nem minősülhet.

A fentiek alapján egyértelműen megállapítható, hogy mind az első-, mind a másodfokú bíróság oly módon jártak el, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság által az eseti ügyekben kifejetett alaptörvényértelmezéseket figyelmen kívül hagyták, azokkal teljes mértékben ellentétes álláspontra helyezkedtek, a Tisztelt Alkotmánybíróság által kibontott alkotmányos szempontokat nem követték, ekként megsértették az indítványozó Alaptörvény XXVIII. cikkében deklarált tisztességes eljáráshoz való alapjogát.

II./ Alkotmányjogi panaszomban a kifejezett kérelem körében előadtam, hogy a bírói döntések az Alaptörvény II. cikkében deklarált emberi méltósághoz, valamint az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében deklarált jó hírnévhez való alapjogát is sértik az indítványozónak.

Az Alaptörvény II. cikke kimondja, hogy „***Az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz, a magzat élete a fogantatástól kezdve védelem illeti meg.***”

Míg az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése deklarálja, hogy „***Mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán-és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák.***”

A fentiek alapján megállapítható, hogy a jelen ügyben született bírói döntések Alaptörvényellenessége abban áll másodlagosan, hogy a konkuráló alapjogok, így az Alaptörvény X. cikk (1) bekezdése által deklarált szabad véleménynyilvánítás szabadsága, mint a képzeletbeli serpenyő egyik oldalán elhelyezkedő alkotmányos meghatározottságú jog, és az Alaptörvény II. cikk által védelt emberi méltóság, valamint a VI. cikk (1) bekezdése által deklarált jó hírnév, mint a serpenyő másol oldala között drasztikusan az előbbi részesíti előnyben az utóbbiak kárára.

E körben kiemelem, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság a fentebb már idézett határozataiban

egyértelműen rögzítette, hogy a véleménynyilvánítóhoz való alapjog abban az esetben korlátozhatja az emberi méltósághoz és az abból fakadó, így a jó hírnévhez való alapjogot, ha és amennyiben

- a közügyekkel összefüggésben kerültek megfogalmazásra a kijelentések, valamint
- azok közhatalmat gyakorló személyekre, vagy közszereplő politikusokra vonatkoznak.

Ha és amennyiben a fenti feltételek nem állnak fenn, úgy a nem közhatalmat gyakorló személy, valamint nem közszereplő politikussal kapcsolatban kifejtett véleménynyilvánítás nem lehet tágabb, az ilyen „más” személyek nem rendelkeznek e körben fokozottabb túrési kötelezettséggel, ekként a véleménynyilvánítás Alaptörvényben rögzített szabadsága az ilyen személyek emberi méltóságát nem is korlátozhatják.

E körben kiemelem, hogy az 1/2015. (I. 16.) Alkotmánybírósági határozat egyértelműen kimondja, hogy **„a jó hírnév védelme, mint a véleménynyilvánítás lehetséges, és adott körülmények között, kellő indokok alapján elfogadható korlátja.”**

Kiemelem továbbá, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság a 7/2014. (III. 4.) határozatában kimondta, hogy **„az emberi méltóságból fakadó becsületvédelem, jó hírnév és az állami intézményekbe vetett közbizalom a véleményszabadság és így a közügyeket érintő szólás alkotmányosan igazolható korlátját jelenti. Nyilvánvaló emellett az is, hogy nem a közéleti véleménynyilvánítás szabadságával él, aki a másik személy emberi mivoltában való megalázása érdekében használ súlyosan bántó, vagy sértő kifejezéseket. Ennek megfelelően az emberi státuszt közvetlenül megtestesítő emberi méltóság a közéleti vita szabadságának határvonalát jelöli ki. A közügyeket vitató szólásnak az emberi méltóság e korlátozhatatlan, az emberi státuszt meghatározó kényege előtt kell engednie. A közügyek vitatását érintő véleményszabadság emberi méltóságból fakadó konkrét jogági korlátait elsősorban a polgári jog személyiségvédelmi szabályai, valamint a büntetőjog eszközrendszere jelöli ki.”**

Az idézetek alapján megállapítható, hogy ha és amennyiben a fenti feltételek nem állnak fenn, úgy a véleménynyilvánítás szabadságának egyértelműen korlátja az emberi méltóság és az abból fakadó jó hírnévhez való alapjog

Az Alaptörvényt az emberi méltóság védelme hatja át, ugyanis az Alaptörvény vezérszabálya az emberi méltóság sérthetlenségének deklarálása. A Nemzeti Hitvallás is rögzíti, hogy **„Az emberi lét alapja az emberi méltóság.”**

A Tisztelt Alkotmánybíróság a 23/1190. (X. 31.) szám alatt meghozott határozatában az emberi méltósághoz való alapjog tekintetében az alábbiakat rögzítette:

**„Magyarországon az élethez és az emberi méltósághoz való jog – állampolgárságra tekintet nélkül – minden embernek veleszületett, sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető joga. A magyar államnak az élethez, és az emberi méltósághoz való jog tekintetében is elsőrendű kötelessége, hogy tiszteletben tartsa és védje. (...) Az emberi élet és az emberi méltóság elválaszthatatlan egységet alkot és minden mást megelőzően legnagyobb érték. Az emberi élethez és méltósághoz való jog ugyancsak egységet alkotó olyan oszthatatlan és korlátozhatatlan alapjog, amely számos egyéb alapjognak forrása és feltétele.”**

A nevezett Alkotmánybírósági döntéshez Dr. Lábady Tamás és Tersztyánszky Ödön alkotmánybírók párhuzamos indoklásukban az alábbiakat emelték ki:

**„Az emberi méltóság, mint a személyiség integritása, az emberi élettel együtt az emberi lényegét jelenti. A méltóság ember-voltunknak és értékünknek főlemelő és feltétlen tiszteletet parancsoló volta, emberi lényünk rangja. Ugyanúgy priori érték mint az élet, s a létezés emberi dimenzióját fejezi ki. Emberlét és emberi méltóság egymástól elválaszthatatlanok. Mindkettő az emberi**

*elidegeníthetetlen, immanens lényegi sajátja. Létezésre méltónak lenne: emberségre való méltóságot jelent, így külön-külön az emberi élet és az emberi méltóságok tulajdonképpen kezelhetetlenek.*

A fentiek alapján megállapítható, hogy az eljáró bíróság elmulasztották azon elsőrendű kötelezettségüket, hogy az emberi méltóságot és az abból fakadó jó hírnévhez való alapjogot védelmezzék, ugyanis azt a véleménynyilvánítás szabadságához fűződő alapjoggal szemben – a fentiek szerint Alaptörvény-ellenesen – háttérbe szorították, melynek okán Alaptörvény-ellenes döntéseket hoztak, és **megsértették az indítványozó Alaptörvényben rögzített emberi méltósághoz és jó hírnévhez való jogát.**

III./ Alkotmányjogi panaszomban foglaltak alátámasztásául utalni kívánok Dr. Varga Zs. András alkotmánybíró Eszményből bálvány? - A joguralom dogmatikája című könyvében foglaltakra, ugyanis a fentiek alapján határozott álláspontom, hogy a bíróságok eljárása – meg nem engedett – bírói jogalkotást valósított meg:

*“A bírói jogértelmezés korlátlan szabadságára, amely végül átcsap a szabad jogalakításba, az alkotmányozó hatalom elvonására (...) az erre feljogosított testülettől, elsőként a bírói hatalmat a többi hatalmi ág közül kiemelő angolszász jogrendszerből (...) hívták fel a figyelmet, de ugyanez volt megállapítható az európai nemzetek feletti bíraskodásról (...). A szerzők nem tartózkodnak az erős megfogalmazásoktól: **a bíróságok elbitorolják a politikai hatalmat a választott hatalmi ágtól; többségellenesek; az általuk helyesnek tartott eredményhez igazítják az érveiket; ideológiai aktivitás vezérli őket; szabadon állapítják meg az igazságszolgáltatás mozgásterét; aláássák a szabadságot, a demokráciát, sőt végső soron magát a jogállamiságot is; bírói diktatúrát valósítanak meg; a számonkérhetőség hiánya mögé bújnak; lerombolják a szuverenitást; mély cinizmus által áthatott saját ortodoxiát hoznak létre; az alkotmány elsődlegességét bírói elsődlegességgé alakítják; manipulált értékekre hivatkoznak; teljességgel kiszámíthatatlanok; elfelejtkeznek arról, hogy eredetileg konkrét ügyeket kellett volna megoldaniuk, filozofálgatás nélkül, és folytathatnánk a sort.**”<sup>1</sup>*

Álláspontom szerint az alkotmányjogi panasz megalapozottságát a már eddig előadottaknak megfelelően alátámasztják a hivatkozott irodalmi mű által felhívott megfontolások, ugyanis, ha és amennyiben az eljáró bíróságok megtehetik, hogy az Alaptörvény értelmezésére hivatott Alkotmánybíróság által kialakított, kibontott alkotmányos szempontok helyett, saját, önkényes – és egyebekben Alaptörvény-ellenes – álláspontjukat, gyakorlatukat veszik figyelembe, úgy önkényes bírói döntéshozatal valósul meg, ami átcsap a szabad jogalakításba, az alkotmányozó hatalom elvonásába, mely sérti a tisztességes eljárásához való alapjogot. Azzal pedig, hogy az eljáró bíróságok a véleménynyilvánítás szabadságának alapjogát az emberi méltóság korlátozhatatlan és elidegeníthetetlen alapjoga fölé emelték minden alkotmányos szemponttal szemben, elmulasztották azon elsőrendű kötelezettségüket, hogy az emberi méltóságot, mint sérthetetlen alapjogot és az abból fakadó jóhírnévhez való jogot védelemben részesítsék, ami sérti az Alaptörvény II. cikkét és a VI. cikk (1) bekezdését.

Előadom továbbá, hogy **most, amikor egyre inkább terjed az internetes, sajtóterméken, avagy médiaszolgáltatásokon keresztül megvalósított nagy nyilvánosság előtt elkövetett személyiségi jogsértések (valamint rágalmazások, becsületsértések), a bíróságok által – ítéletben rögzítve – kimondani azt, hogy egy személy emberi méltóságát a véleménynyilvánítás szabadságának leple mögé búja nyugodtan meg lehet sérteni** – oly módon, hogy például azt állítjuk róla, hogy az egyik légsúlyosabb pszichiátriai elmebetegségben, a pszichopátiában szenved, amely

<sup>1</sup> Varga Zs. András: Eszményből bálvány? - A joguralom dogmatikája, Századvég Kiadó, 2015., 18. oldal

személyiségzavart a WHO (World Health Organization, az ENSZ szakosított szerve) nemzetközi betegség-osztályozási rendszer a társadalomba való beilleszkedés súlyos zavaraként definiál, és az ezzel foglalkozó szakemberek álláspontja szerint a pszichopata személyek jelentik a legnagyobb veszélyt a társadalomra, hiszen ezen betegségben szenvedők nem rendelkeznek fejlett erkölcsi ítélőképességgel, megbánással és büntudattal – **súlyosan sérti az Alaptörvényben rögzített és az Alaptörvény által abszolút védelemben részesített emberi méltósághoz fűződő alapjogot, valamint az Alaptörvény által mindenki számára biztosított jó hírnévhez fűződő alapjogot.**

Előadom továbbá, hogy [REDACTED] nem csupán a fentebb említett bejegyzéseket osztotta meg a nyilvános oldalán [REDACTED] kapcsolatban, hanem a 2013. évet [REDACTED] elleni harcának nevezve és annak keretében számtalan, az indítványozó emberi méltóságát, becsületét és jó hírnevét sértő kijelentéseket, tényállításokat osztott meg a nyilvánossággal (melynek keretében többek között az alábbiakat osztotta meg a nyilvánossággal: [REDACTED] szarkupac”, [REDACTED] olyan mélységekben járt a miniszterelnök áruszában, hogy azért nem kellett sebészcsoport az eltávolításához, mert annyira nyálas az egész lénye, mintha vazelint izzadna”, “állítom [REDACTED] hogy média pszichopata”, “egy hullarabló. Nyilvános hullarabló”, “ez a pszichopata”, [REDACTED] klinikai pszichopata”, “egy félelmet”, “nincs lelkiismerete”. “nem szereltek bele lelket”). Előadom, hogy bár az alperes a 2013. évet jelölte meg a [REDACTED] elleni harc éveként, nem csupán ebben az egy évben osztott meg a fentiekhez hasonló tartalmú bejegyzéseket, közléseket, hanem azt az elmúlt években folyamatosan tette.

Előadom továbbá, hogy a fentiek okán az indítványozó mindezekig összesen öt büntetőeljárás (rágalmazás és becsületsértés vétségének elkövetése okán) és három polgári (személyiségi jog megsértésének megállapítása iránti) eljárást kezdeményezett [REDACTED] ellen, amely eljárások közül egy büntetőeljárásban eljárásban mondták ki [REDACTED] bűnösnek becsületsértés vétségének elkövetése okán (azon kijelentés tekintetében, hogy „[REDACTED] szarkupac”) és egy polgári eljárásban állapította meg a bíróság jogerősen, hogy az alperes megsértette a felperesi indítványozó személyhez fűződő jogát (azon kijelentésekkel miszerint “egy nap talán WC-papírrá válhat a miniszterelnök otthonában található trónszék mellett”, “gondolatai kitarotán forogtak a kormányfői árusz körül”).

Az eljárások során a bíróságok több alkalommal döntöttek úgy és helyezkedtek arra az álláspontra, hogy [REDACTED] közszereplőnek minősül, ekként fokozottan tűrni köteles a [REDACTED] írásműveiben foglaltakat, avagy úgy, hogy ezen írásművekben foglaltak csupán véleménynyilvánításnak, avagy a véleménynyilvánítás szabadságának határain elüli bírálatoknak minősülnek. Mindezek bírósági döntések pedig azt erősítették, hogy [REDACTED] illetve bárki más a szólásszabadság leple mögé bújva, mint a büntetőjogi, mind a polgári felelősség alól mentesülhessen.

Tették ezt a bíróságok oly módon, hogy az indítványozó a különféle eljárásokban mindvégig a Tisztelt Alkotmánybíróság által meghozott – és fentebb már megjelölt – határozataira, az abban foglaltakra hivatkozott.

Mindezek okán megállapítható, hogy jelenleg egyre inkább terjed az internetes, sajtóterméken, avagy médiaszolgáltatásokon keresztül megvalósított nagy nyilvánosság előtt elkövetett rágalmazás, becsületsértés vétsége, avagy személyiségi jogok megsértése, azonban az eljáró bíróságok a Tisztelt Alkotmánybíróság döntéseiben foglalt iránymutatások, kidolgozott alkotmányos szempontokat ellenére ezeknek gátat nem vetnek, hanem számtalan olyan ítéletet hoznak, melyek táptalajt adnak arra, hogy az elkövető személyek a szólásszabadság leple mögé bújva akár polgári avagy büntetőjogi felelősségre vonás alól mentesülhetnek.

Az előadottak alapján a sérelmezett bírósági döntések Alaptörvény-ellenessége megállapítható, ezért kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy indítványomat befogadni és kifejezett kérelmemnek megfelelően a bírósági döntéseket megsemmisíteni szíveskedjék.

Budapest, 2016. július 27.

Tisztelettel:

Melléletek:

- F/1. ügyvédi meghatalmazás
- F/2. Fővárosi Törvényszék 62.P.20.205/2015/4. számú ítélete
- F/3. Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.21.169/2015/4/II. számú ítélete